

MLEKO

Stanujem u potkrovlju, kraj Muzičke škole,
u ulici nazvanoj po junaku koga
kobiljim zadojiše mlekom. Dole,
u prividu poredaka, sadašnjost stroga
kroz reflekske i žurbu tuče
fijukom biča iz sutrašnjeg juče.

Javu je lako hraniti tamo gde zjapi
mršavi smisao. Diže se jutarnja para
nad krovovima, kao sa pitomih sapi,
dok tužna vernost ulice pred radnjama tumara,
i u svežim tiražima iznova lako se gine.
A treba sići u dan, na sve uže margine

dnevne gladi. Snaga je u sporom pepelu
što u nasleđe prima dužnosti ploda.
Stvarnost, pred navikama oslepelu,
bakalin može zviždukom komšijskim da oda,
nevidljiv od agruma i naučene sreće,
i mitski poznat je lavež psa što kreće

da obračuna se sa točkovima motorcikla.
Kroz školski prozor odjekne živost džeza;
o asfalt u žurbi zagrebe neka štikla
i dovršava se svet nad kojim preza
sveprisutno mleko od kojeg java je sita,
između pepela, života i mita.

OPŠTA MESTA

Svet traje jer znači.

Ivan V. Lalić

Dan je počeo borbom vrabaca oko mrve.
Otkrivaš drevnost znanog, ali ne pre
no što u biranom zaboravu sretnoš sebe.
Kao lišaj crep, nakisao i crven,
veru ti obrastaju značenja, poput lepre.

Biće to isti smer i korak i dlan što zebe.
I misao o tome biće, od lomljivoga roda,
jer lepo je u prividu miriti čvrstine.
Kao kad se jednostavno kraj pekare mine,
kroz miris hlebova što u sigurnost hoda

ucrtava granice za reči divlje i šuplje.
Otkrivaš da su slutnje prološke,
a stvarnost zagubljiva lako, poput troške
na meti teskobe i kljuna. Ubogo skupljen,
tamo gde cvile promajna rebra smisla,

oplakuje te sopstveni govor. A mirišu testa
i obnoć ulica je pod javnim nebom kisa.
I misao o tome, kroz prištewe leksičkog spleta,
uvodi u čutnju blagoslov opštih mesta,
kao lepet krila u hlebni deo sveta.

ARS POETIKA

Izmiče mi vera u ono što pišem.
Na reči ležu dusi novog svraba
i jezik zvecka značenjskim sitnišem,
kusurom smisla iza drevnog troška.

Napredak varke zri u slovne mrlje,
u male kraste i češanja slaba
od kojih dahću zverja kataloška
i stenje govor, značenjima grljen.

Izmiče mi vera u ono što pišem,
i to je dobro kojim se zaklonih,
pred iskazom što veša se o kliše,

a srebrnjaci okrivljuju jače,
jer nema drugih reči osim onih
koje izmiču onome što znače.

NOĆ JE IZNUTRA SVETLA

Noć je iznutra svetla, nalik slovu
pre no što papir upije grafemu.
Anđela vrebaš, ali čuješ sovu
pod praznim nebom. Neki list se prene

od gorkog smisla što leže po svemu
a Mesec mrzne kroz rebra antene,
i katkad nazreš heruvimsku varku
u tresetištu jahua i gugla.

Noć je iznutra pustošno okrugla,
ustima slična, pripravnim da sriču,
iako ćute kao okvir tamin,

nalik na fijuk zarobljen u biču,
jer nema zveri u zabavnom parku,
a krotitelja prežališe. Amin.